

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. W.**, zastoupena JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Oblastní inspektorát práce pro Ústecký a Liberecký kraj**, se sídlem SNP 2720/21, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2019, čj. 15 A 162/2018-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč**, k rukám jejího zástupce JUDr. Jana Waltera, advokáta se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného (dále „stěžovatel“) spočívající v tom, že stěžovatel dostatečně nereagoval na její žádost ze dne 2. 7. 2018, kterou požadovala informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 1. 1. 2017 (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Předmětem žádosti byl požadavek na poskytnutí „*veškerých dokumentů*,”

v nichž je zachycena informace, nebo z nichž vyplývá informace, 1. že společnost Daben Kovářská s. r. o. přestala v obci Kovářská vykonávat činnost, 2. že společnost Daben Kovářská s. r. o. v obci Kovářská svou činnost do současné doby neobnovila, a 3. že je v současné době zřejmé, že společnost Daben Kovářská s. r. o. v obci Kovářská svou činnost v brzké době obnoví.“

[2] Krajský soud posoudil žalobu jako důvodnou a uložil stěžovateli vydat ve věci meritorní rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku. Mj. uvedl, že důvodem pro odmítnutí požadované informace může být neexistence požadované informace. Přičemž však povinný subjekt musí nejprve vynaložit jistou míru úsilí, aby požadované informace nalezl. Dospěl k závěru, že žádost o informace žalobkyně nebyla vyčerpána, resp. nebyla zcela vyřízena jedním ze zákonných způsobů. Žalobkyni byl prostřednictvím jejího zástupce zaslán přípis ze dne 2. 7. 2018 obsahující zjištění o nemožnosti kontroly u společnosti Daben Kovářská s. r. o. (dále jen „Daben“). V ten samý den, patrně v návaznosti na poskytnutý přípis, požádala žalobkyně o poskytnutí výše uvedené informace. Žalobkyně žádala dokumenty, v nichž jsou zachyceny určité informace, nebo z nich určité informace vyplývají. Stěžovatel žalobkyni zaslal přípis ze dne 16. 7. 2018, jenž obsahoval již jednou zasláný přípis ze dne 2. 7. 2018, aniž by byl nějak změněn či doplněn. Tento dokument však neobsahuje samotné informace, na základě nichž stěžovatel učinil své závěry. Stěžovatel tak žádosti žalobkyně nevyhověl, ani o ní jinak nerozhodl. Nad rámec uvedeného se krajský soud pozastavil nad kvalitou odůvodnění rozhodnutí o stížnosti nadřízeného správního orgánu stěžovatele.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatku jeho důvodů.

[4] Namítal, že žádost žalobkyně vyřídil poskytnutým dokumentem, který jako jediný v dispozici stěžovatele obsahoval požadované informace. Krajský soud neměl důvody pro své rozhodnutí, neboť žalobkyně nepožadovala dokumenty obsahující informace, na základě nichž stěžovatel učinil své závěry uvedené v poskytnutém přípisu, nýbrž dokumenty, v nichž jsou požadované informace zachyceny, nebo z nichž vyplývají. V poskytnutém přípisu byly požadované informace zachyceny a jeho poskytnutím tak vyřídil celý předmět žádosti o informace. Jednalo se o jediný dokument obsahující požadované informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím a není podstatné, v jaké souvislosti tyto informace vznikly. Žalobkyně nepožadovala zvlášť dokumenty, v nichž jsou informace zachyceny, a zvlášť dokumenty, z nichž informace vyplývají. Nebylo tedy nutné ani částečně žádost žalobkyně odmítnout. Podkladem pro vytvoření informací obsažených v poskytnutém přípisu nebyly informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud by stěžovatel disponoval informacemi, na základě nichž učinil své závěry obsažené v zasláném přípisu, žalobkyni by je poskytl. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[5] Žalobkyně k podané kasační stížnosti uvedla, že tvrzení žalovaného je nepřipustnou novotou, neboť o tom, že by podklady, na jejichž základě stěžovatel učinil svá zjištění, nebyly informacemi ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, stěžovatel uvádí prvně až v kasační stížnosti. Žalobkyně již v řízení před správním orgánem namítala, že jí byl poskytnut jen přípis, v němž stěžovatel svá zjištění někomu sděloval. Nebyly jí však poskytnuty dokumenty, na jejichž základě stěžovatel učinil svá zjištění. Stěžovatel mohl již dříve sdělit, že tyto dokumenty nejsou informacemi ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že argumentace stěžovatele uplatněná v kasační stížnosti je nepřipustnou novotou. Tu spatřovala v tom, že podklady pro vytvoření informací obsažených v poskytnutém přípisu stěžovatel nepovažoval za informace ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a proto je ani neposkytl.

[8] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že obdobnou argumentaci uplatil stěžovatel v řízení o žalobě. Ve vyjádření k žalobě založeného na č. 1. 20 – 22 soudního spisu stěžovatel uvedl, jaký dokument považoval za požadovanou informaci, jakou informaci žalobkyni poskytl a proč se domnívá, že žalobkyni plně vyhověl. Dále shrnul, jaké dokumenty žalobkyně v žádosti požadovala, a dospěl k závěru, že nebylo nutné žádost částečně odmítnout. V kasační stížnosti svou argumentaci zopakoval, přičemž upřesnil, že podklady pro vytvoření informací obsažených v poskytnutém přípisu nepovažoval za informace. Stěžovatel tak v kasační stížnosti nepřichází se zcela novou argumentací. Na argumentaci stěžovatele v kasační stížnosti lze pohlížet jako na rozhojnění již dříve uplatněných tvrzení, nejedná se však o novotu, jež by bylo možné považovat za nepřipustné tvrzení.

[9] Nejvyšší správní soud se dále zabýval věcným posouzením kasační stížnosti. Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v tom, že krajský soud neměl důvody pro své rozhodnutí. K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, čj. 1 Afs 135/2004-

73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

[10] Krajský soud uvedeným požadavkům dostál. Reagoval dostatečným a srozumitelným způsobem na vznesené žalobní námitky a v bodu 19 rozsudku stručně shrnul, z jakých podkladů vycházel při svém rozhodování. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelně odůvodněn. Nesouhlas s právním názorem žalovaného nemá za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[11] Z obsahu kasační argumentace vyplývá, že stěžovatel obsahově polemizuje se správností posouzení právní otázky krajským soudem. Stěžovatel shrnul, co přesně žalobkyně požadovala, jaké dokumenty považoval stěžovatel za informaci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, co žalobkyni poskytl a zda žalobkyni plně vyhověl, což je přímá polemika se závěry krajského soudu uvedenými v bodě 19 napadeného rozsudku. Podle názoru stěžovatele žalobkyně nepožadovala dokumenty obsahující informace, na základě nichž byly učiněny závěry uvedené v poskytnutém přípisu. Žalobkyně požadovala dokumenty, v nichž jsou informace zachyceny, nebo z nichž informace vyplývají, tedy nikoli zvlášť dokumenty, v nichž jsou informace zachyceny, a zvlášť dokumenty, z nichž informace vyplývají. Namítá tedy spíše nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[12] Podle čl. 17 odst. 5 zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny základních práv a svobod“) platí, že *státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.*

[13] Podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*

[14] Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

[15] Podle § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) platí, že *veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.*

pokračování

[16] Věc lze shrnout následovně. Stěžovatel dopisem ze dne 2. 7. 2018 původně sdělil žalobkyni, že nemohl provést úkony před zahájením kontroly u společnosti Daben, protože přestala v obci Kovářská vykonávat činnost, kterou dosud neobnovila. Z tohoto dopisu nebylo zřejmé, na základě čeho stěžovatel dospěl k tomuto závěru (např. zda se jedná o poznatky od jiných správních orgánů nebo okolnosti zjištěné na místě a kým). Zcela zjevně v reakci na tento přípis požádala žalobkyně tentýž den, tedy 2. 7. 2018, o poskytnutí informací tak, jak je vymezeno v bodě [1]. Zjevně tedy cílila na zjištění toho, na základě jakých informací dospěl žalovaný k závěru uvedenému v dopise ze dne 2. 7. 2018, že společnost Daben v obci Kovářská již nevyvíjí činnost. Stěžovatel jí na základě této žádosti o informace zaslal znovu svůj dopis ze dne 2. 7. 2018.

[17] Z jednotlivých vyjádření stěžovatele při vyřizování informace i v průběhu řízení před správními soudy, včetně jeho kasační stížnosti, není zcela zřejmé, z jakého důvodu považuje stěžovatel žádost žalobkyně o informace za zcela vyřízenou.

[18] Soud v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že právo na informace je zakotveno v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, a je tedy ústavně zaručeným právem. Z této pozice je také nezbytné přistupovat k výkladu jednotlivých komponent práva na informace, tj. i pojetí informace. Podmínky a provedení práva na informace pak dle Listiny základních práv a svobod stanoví zákon o svobodném přístupu k informacím.

[19] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, čj. 9 As 257/2017-46, žádost o informaci nemá být „hrou na slepou bábu“ mezi žadatelem a povinným subjektem. Konkrétně dospěl k závěru, že *„Je-li zřejmé, že žadatel o informace chce určitý druh informací, které sice povinný subjekt přesně nemá, ale má informace obdobné těm, které žadatel požaduje, měl by mu to sdělit, aby žadatel případně mohl svou žádost modifikovat.“* Nejvyšší správní soud v daném rozsudku dále uvedl, že obecně lze poukázat na jednu ze základních zásad činnosti veřejné správy dle § 4 odst. 1 s. ř., podle nějž je veřejná správa službou veřejnosti. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2012, čj. 2 Ans 13/2012-14: *„Jako takové se tedy právo na informace stává nejen zárukou zákonnosti, ale zároveň i prostředkem ochrany ústavnosti, neboť slouží k naplňování ústavního příkazu čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, podle kterého má státní moc sloužit všem občanům a může být uplatňována jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Jinými slovy, právo na svobodný přístup k informacím je jedním z prostředků, kterým je možné kontrolovat, zda platí ústavní východisko, že stát je tu pro občany, nikoliv občané pro stát.“*

[20] Tímto pohledem je třeba poměřovat i přístup stěžovatelky při vyřizování žádosti o informace podané žalobkyní.

[21] V kasační stížnosti stěžovatel jednak namítá, že dopis ze dne 2. 7. 2018 je jediný, který obsahuje požadované informace. To by svědčilo tomu, že žádné jiné informace o ukončení činnosti společnosti Daben neměl k dispozici. V této souvislosti nicméně krajský soud poukázal na to, že není zřejmé, na základě jakých informací dospěl stěžovatel k závěru, že společnost Daben činnost v obci nevyvíjí a i pokud je aktuálně nemá, měl by vyvinout úsilí k tomu, aby je obnovil. Na tuto argumentaci krajského soudu stěžovatel nijak nereaguje a v takovém případě by byla jeho kasační stížnost nepřijatelná, neboť by nebrojil proti důvodům napadeného rozsudku. Samozřejmě nelze vyloučit, že stěžovatel

skutečně žádnou jinou informaci o ukončení činnosti společnosti Daben k dispozici neměl. Pak je ale nezbytné, aby se jasně vyjádřil, že pro závěry uvedené v jeho dopise ze dne 2. 7. 2018 neměl žádné podklady a tudíž neví, jestli společnost Daben činnost nadále vykonává, nebo nikoliv.

[22] V kasační stížnosti dále namítá, že krajský soud neměl důvody pro své rozhodnutí, neboť žalobkyně nepožadovala dokumenty obsahující informace, na základě nichž stěžovatel učinil své závěry uvedené v poskytnutém přípisu, nýbrž dokumenty, v nichž jsou požadované informace zachyceny, nebo z nichž vyplývají. To zřejmě svědčilo závěru, že stěžovatel sice jiné informace o nečinnosti společnosti Daben má, ale z žádosti o informace vyvozuje, že žalobkyně žádala o informace jiné. Soudu není zcela zřejmé, jaký rozdíl stěžovatelka spatřuje v „dokumentech obsahujících informace, na základě nichž stěžovatel učinil své závěry“ a v „dokumentech, z nichž požadované informace vyplývají“. Podle jeho názoru je zřejmé, že stěžovatelka požadovala jakékoliv informace, které se vztahují k závěru žalovaného ze dne 2. 7. 2018, že společnost Daben nevyvíjí v obci Kovářská činnost. I pokud si stěžovatel skutečně nebyl jist, jaké informace po něm žalobkyně požaduje, pak soud odkazuje na závěry rozsudku sp. zn. 9 As 257/2017.

[23] Obdobný závěr lze učinit, pokud stěžovatel poukazuje na to, že žalobkyně nepožadovala zvlášť dokumenty, v nichž jsou informace zachyceny, a zvlášť dokumenty, z nichž informace vyplývají. To by svědčilo tomu, že stěžovatel dokonce má „dokumenty, z nichž informace vyplývají“, ale žalobkyni stačilo podle textu žádosti i jen „dokumentů, v nichž jsou informace zachyceny“, což je pouze dopis z 2. 7. 2018.

[24] Žalobkyně vymezila svůj požadavek určením informací jako „[...] poskytnutí *veškerých dokumentů, v nichž je zachycena informace, nebo z nichž vyplývá informace, [...]*“. Ačkoliv by snad šlo uvažovat o tom, zda tím, že žalobkyně použila před spojkou *nebo* čárku, nechtěla jí tím dát význam vylučovací, při výkladu množiny požadovaných dokumentů a z nich vyplývajících informací je však nutné postupovat z hlediska smyslu a účelu podané žádosti o informace. Žalobkyně žádala o poskytnutí *veškerých dokumentů* týkající se činnosti společnosti Daben. V této souvislosti je třeba dodat, že rozsah žádosti o informace je vymezen textem samotné žádosti (viz § 4a věta první zákona o svobodném přístupu k informacím). Správní orgán (pokud jsou splněny zákonné podmínky) poskytne ty informace, které žadatel požaduje. Jinak řečeno, není povinností správního orgánu odpovídat na žádost o sdělení informací v jiném (širším, podrobnějším) rozsahu, než bylo požadováno. Taková povinnost ze zákona či judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2019, čj. 7 As 359/2018-38).

[25] Navíc v případě výkladu právních norem Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že nelze vycházet pouze z jejich textu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, čj. 1 Afs 86/2004-54, č. 792/2006 Sb. NSS, uvádí, že „*k výkladu právních předpisů a jejich institutů nelze přistupovat pouze z hlediska textu zákona, ale především podle jejich smyslu. Jazykový výklad může ve smyslu ustálené judikatury Ústavního soudu, s nímž se v řadě svých rozhodnutí výslovně ztotožnil i Nejvyšší správní soud, představovat pouze prvotní přiblížení se k obsahu právní normy, jejímž nositelem je interpretovaný právní předpis; k ověření správnosti či nesprávnosti výkladu, popř. k jeho doplnění či upřesnění, potom*

pokračování

slouží ostatní interpretační přístupy.“ Stejně jako u právních norem lze rozumně předpokládat, že podanou žádostí o informace sleduje její autor určitý smysl a účel a nelze tedy čistě mechanicky vycházet z jazykového výkladu podané žádosti, který navíc nevede k jednoznačnému závěru. Pokud stěžovatelka žádala o informace zjevně v návaznosti na dopis ze dne 2. 7. 2018, chtěla získat více informací, než jen to, aby jí byl jen přeposlán již jednou zasláný dopis.

[26] Posledním argumentem stěžovatele v rámci kasační stížnosti je to, že podklady pro vytvoření informací obsažených v poskytnutém přípisu nepovažoval za informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto své tvrzení nijak nerozvedl a nezdůvodnil, proč podklady nepovažoval za informace. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím vymezuje pojem „informace“ velmi široce. Již z něho znění vyplývá, že informací se rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 17/2008-67, č. 1627/2008 Sb. NSS, jenž pojem „informace“ dále rozvedl. Byly-li podkladem pro vytvoření informací obsažených v dopisu ze dne 2. 7. 2018 nějaké listiny v podobě dokumentů, muselo se jednat o informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.

[27] Závěrem lze shrnout, že argumentace stěžovatelky je v zásadě nekonzistentní, neboť dospívá k závěru, že předmět žádosti o informace byl vyčerpán z důvodů, které se mezi sebou většinou navzájem vylučují. Stále však vlastně není zřejmé, zda byl nebo nebyl předmět žádosti vyčerpán a to v důsledku nedostatku informací ze strany žalovaného. Spor mohl být ukončen tím, že by stěžovatel sdělil žalobkyni, že informace obsažené v dopise ze dne 2. 7. 2018 nemá podloženy žádnými dalšími informacemi a prostě si je vymyslel. Pokud tomu tak není, postačovalo by jí zjevně sdělit, na základě jakých informací dospěl k závěru, že společnost Daben ukončila svou činnost. Žalovaný se namísto toho sofistikovaně snaží zdůvodnit proč je žádost o informace vyčerpána, aniž by musel poskytnout ty informace, které zjevně žalobkyně požaduje.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto má vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[30] Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají z náhrady nákladů zastoupení za 1 úkon advokáta, a to vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti. Za tento úkon [§ 11 odst. 1 písm. h) advokátního tarifu] náleží žalobkyni odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Žalobkyně má též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).

Zástupce žalobkyně není plátcem DPH. Celkem tedy odměna zástupce za řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 400 Kč. K plnění soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2020

Petr Mikeš
předseda senátu